

POSTANOWIENIE

Dnia 12 grudnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Eugeniusz Wildowicz (przewodniczący)

SSN Jerzy Grubba (sprawozdawca)

SSN Marek Pietruszyński

na posiedzeniu w dniu 12 grudnia 2018 r.,

po rozpoznaniu sprawy **T. H.**

z wniosku jego obrońcy

o wznowienie postępowania

zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 lipca 2016r., sygn. akt II AKa [...] utrzymującym w mocy wyrok Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 kwietnia 2016r., sygn. akt IV K [...]

na podstawie art. 544 § 2 i 3 k.p.k.

postanowił:

1. oddalić wniosek;

2. obciążyć T. H. kosztami sądowymi postępowania wznowieniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z dnia 28 lipca 2016 r., sygn. II AKa [...], utrzymał w mocy orzeczenie Sądu Okręgowego w G. z dnia 14 kwietnia 2016 roku, sygn. akt. IV K [...], w sprawie lustrowanego T. H., stwierdzające, że złożył on niezgodne z prawdą oświadczenie, o którym stanowi art. 7 ust 1 ustawy z dnia 18 października 2006r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 — 1990 oraz treści tych dokumentów, wskutek czego utracił on prawo do wybieralności w wyborach do Sejmu, Senatu i Parlamentu Europejskiego oraz w wyborach powszechnych organu i członka

organu jednostki samorządu terytorialnego, której obowiązek tworzenia wynika z ustawy – na okres 3 lat.

Obrońca T. H. złożył do Sądu Najwyższego wniosek o wznowienie postępowania zakończonych wyżej wskazanymi orzeczeniami. Jako podstawę wniosku wskazał art. 540§1 pkt 2 lit a k.p.k. i art. 542§1 k.p.k. i wniósł o uchylenie orzeczeń oraz uznanie, że T. H. złożył zgodne z prawdą oświadczenie lustracyjne.

Prokurator Prokuratury Krajowej wniósł o oddalenie przedmiotowego wniosku o wznowienie postępowania.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Wniosek o wznowienie postępowania nie zasługiwał na uwzględnienie.

Oczywiste pozostaje, że podstawa *propter nova* wznowienia procesu, odwołuje się do ujawnienia się – po wydaniu prawomocnego orzeczenia kończącego postępowanie, nowych faktów lub dowodów, nieznanymi sądom wydającym rozstrzygnięcia w sprawie. Chodzi jednak tylko o takie fakty i dowody, które wskazują na jedną z trzech okoliczności wskazanych enumeratywnie w art. 540 § 1 pkt 2 k.p.k. Przy czym, ugruntowany w orzecznictwie jest pogląd, że przez nowe dowody rozumieć należy zarówno nowe źródła dowodowe, jak i nowe środki dowodowe, choćby pochodziły ze źródeł dowodowych znanych już uprzednio sądowi.

Dobitnie trzeba w tym miejscu wskazać, że to wnioskodawca, w razie powoływania się na tę podstawę, obarczony jest ciężarem uprawdopodobnienia zasadności swojego wniosku o wznowienie postępowania, skoro wcześniej prawomocnym wyrokiem skazującym obalone zostało domniemanie niewinności.

Przechodząc na grunt niniejszej sprawy, stwierdzić należy, że wnioskodawca wskazał na dwie grupy dowodów, które należałoby przeprowadzić w obecnym postępowaniu wznowieniowym:

- pierwszą stanowić miałyby instrukcje określające metody pracy Służby Bezpieczeństwa wydawane w roku 1960 i 1970,
- drugą, informacja z IPN co do tego, czy znajduje się w posiadaniu materiałów wskazujących na to, że Wydział III KWMO C. prowadził co najmniej dwóch TW o pseudonimach „S.”.

Wobec powyższego stwierdzić jednak wypada, że wnioskodawca nie wskazał żadnych nowych faktów czy dowodów, które w sposób wiarygodny podważyłyby przyjęte w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne.

W ślad za prokuratorem Prokuratury Krajowej i sporządzonym przez niego uzasadnieniem odpowiedzi na wniosek, wskazać trzeba, że nie istnieje obecnie jakakolwiek potrzeba przeprowadzania wskazanych czynności dowodowych w zakresie pozyskania opisanych instrukcji, z tego względu, że są one ogólnie dostępne, choćby w publikacji: *„Instrukcje pracy operacyjnej aparatu bezpieczeństwa 1945 -1989”* T. Rudzikowski, wyd. IPN 2001. Nie było zatem żadnych przeszkód, aby wnioskodawca zapoznał się z nimi i przedstawił wynikające z tego konkretne wnioski dla sprawy.

Podobnie ocenić należy kolejny wniosek dowodowy. Wniosek ten jest bezprzedmiotowy, skoro wnioskodawca i tak twierdzi, że żadnym z prowadzonych przez SB tajnych współpracowników o pseudonimie „S.” nie był lustrowany T. H.. W tej sytuacji, nie może mieć większego znaczenia dla sprawy to, ilu osobom nadano taki pseudonim. Z całą pewnością zaś, fakt istnienia (o ile miałby miejsce) innej osoby, której nadano taki sam pseudonim, nie jest w stanie sam w sobie podważyć dowodu z zeznań świadków W. K., czy W. K., którzy wprost wskazali, że współpracowali i uzyskiwali informacje od T. H.. Rzecz nie sprowadza się zatem do ewentualnej pomyłki, od której z osób określanych jako TW „S.”, pozyskane informacje pochodziły, a tylko w takiej sytuacji, złożony wniosek miałby znaczenie dla sprawy.

Okoliczność ta była już też przedmiotem analizy zarówno sądu *meritii*, jak i sądu odwoławczego.

W tej sytuacji brak jest podstaw do przeprowadzenia wnioskowanych przez obrońcę skazanego czynności w trybie art. 97 k.p.k. Czynności takie można bowiem w tym postępowaniu podjąć dopiero wówczas, gdy wnioskujący uprawdopodobni ziszczenie się ogólnych przesłanek wznowienia postępowania określonych w art. 540 k.p.k.

Kierując się przedstawionymi względami Sąd Najwyższy oddalił wniosek o wznowienie procesu.

Kosztami sądowymi za postępowanie wznowieniowe obciążono wnioskodawcę – T. H. (art. 639 k.p.k.).